

DAN
BROWN

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑΣ DA VINCI

ΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Μυστικό των Μυστικών**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Secret of Secrets
Από τις Εκδόσεις Doubleday, Νέα Υόρκη 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dan Brown
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Will Staehle/Unusual Co.
ΧΑΡΤΗΣ: Jeffrey L. Ward
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπέννης

© Dan Brown, 2025
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

© *Εικονογραφικών στοιχείων*
Σελ. 391: Richard / Adobe Stock
Σελ. 631: lalithherath / Adobe Stock
Σελ. 718: Elvira Astahova / Adobe Stock

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025, 50.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6115-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκην 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Τηλ.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

DAN
BROWN
ΤΟ
ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

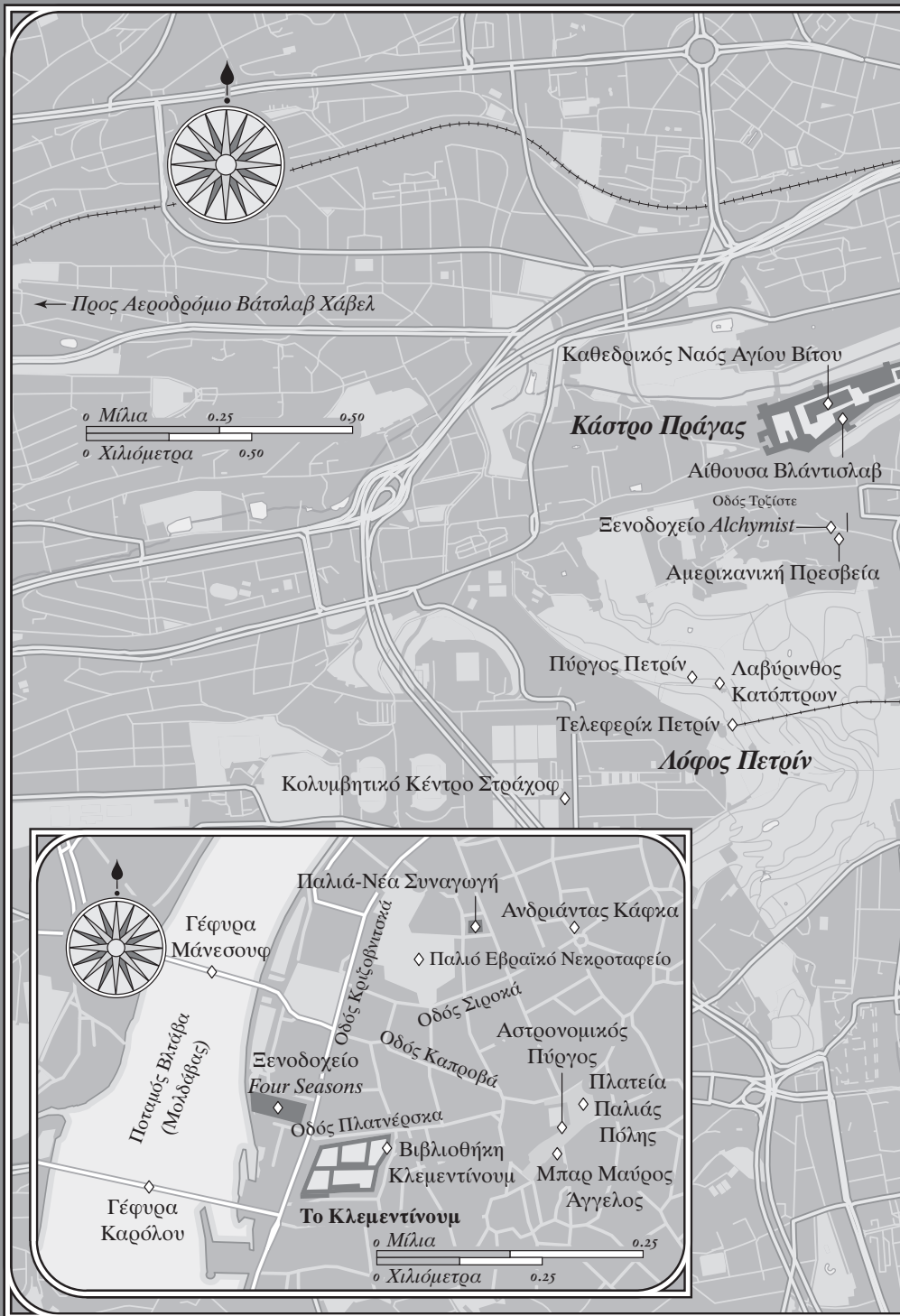

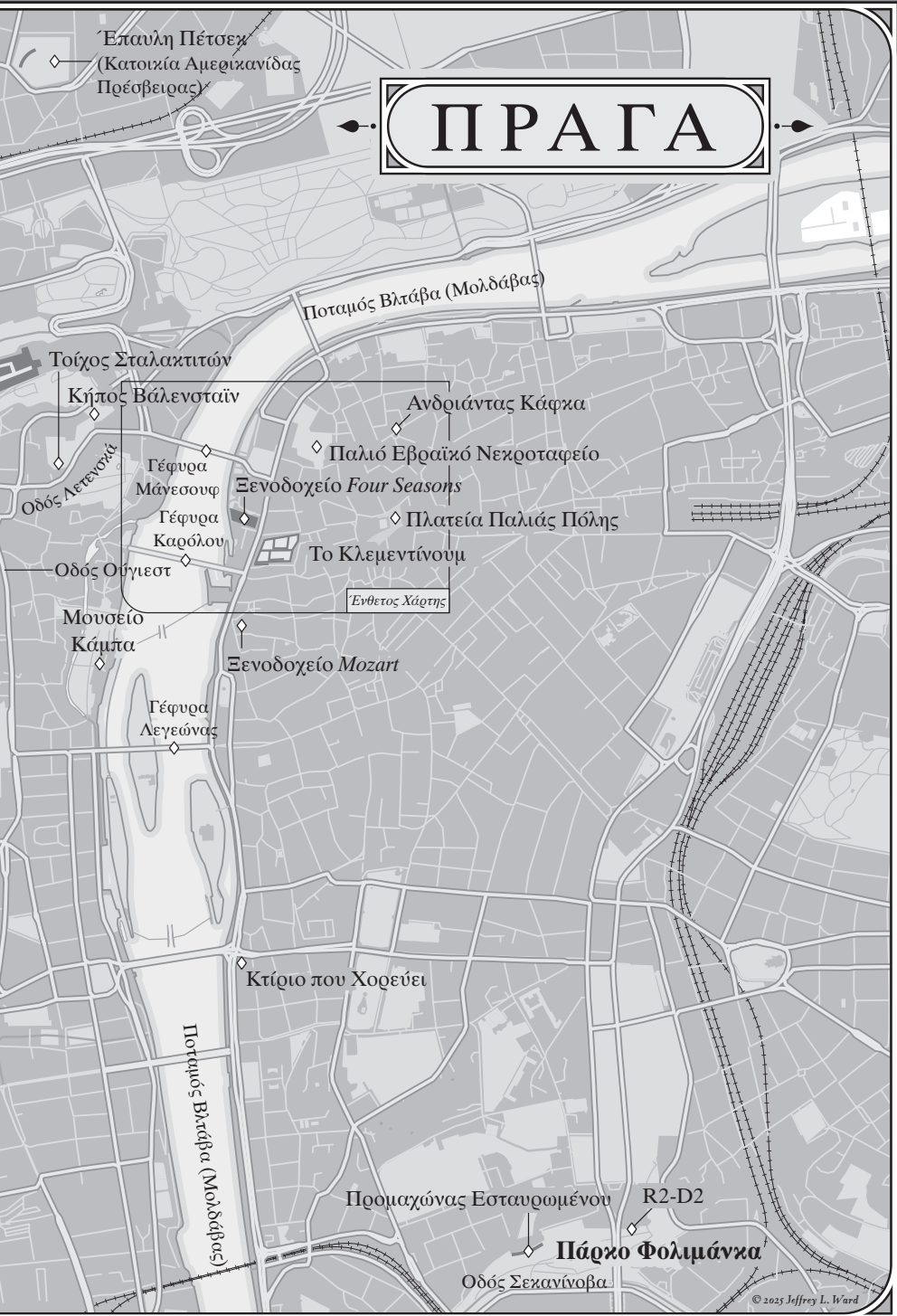
ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Inferno, 2013, μτφρ. Χρήστος Καψάλης
Το χαμένο σύμβολο, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Αρκτική παγίδα, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Κώδικας Da Vinci, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Άγγελοι και δαίμονες, 2014, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Κώδικας Da Vinci (για νέους), 2016, μτφρ. Χρήστος Καψάλης
Ψηφιακό οχυρό, 2017, μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής
Origin, 2017, μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Η μουσική συμφωνία των ζώων (για παιδιά), 2020,
μτφρ. Φίλιππος Μανδηλαράς

*Αφιερωμένο στον επιμελητή και καλύτερο φίλο μου,
τον Τζέισον Κόφμαν, χωρίς τη συμβολή του οποίου
η συγγραφή αυτών των μυθιστορημάτων θα είχε αποδειχθεί
σχεδόν αδύνατη... και πολύ λιγότερο διασκεδαστική.*

*Την ημέρα που η επιστήμη θα αρχίσει να μελετά τα μη φυσικά
φαινόμενα, θα καταγράψει μεγαλύτερη πρόοδο μέσα σε μία
δεκαετία από ό,τι σε όλους τους προηγούμενους αιώνες.*

ΝΙΚΟΛΑ ΤΕΣΛΑ

ΓΕΓΟΝΟΣ:

Όλα τα έργα τέχνης, τεχνουργήματα, σύμβολα και έγγραφα που περιγράφονται στο μυθιστόρημα αυτό είναι πραγματικά.

Όλα τα πειράματα, οι τεχνολογίες και τα επιστημονικά αποτελέσματα ακολουθούν πιστά την πραγματικότητα.

Όλοι οι οργανισμοί, στους οποίους γίνονται αναφορές, είναι υπαρκτοί.

Πρόλογος

Σίγουρα έχω πεθάνει, σκέφτηκε η γυναίκα. Αιωρούνταν ψηλά πάνω από τους πύργους της παλιάς πόλης. Από κάτω της, τα φωτισμένα καμπαναριά του Καθεδρικού Ναού του Αγίου Βίτου έλαμπαν, μέσα σε μια θάλασσα από φωτάκια που στραφτάλιζαν. Με το βλέμμα της, εφόσον εξακολούθουσε να έχει μάτια, ακολούθησε την ήπια κλίση του Λόφου του Κάστρου, που κατέληγε στην καρδιά της βοημικής πρωτεύουσας, κι εκεί σχηματιζόταν ένας λαβύρινθος από στριφογυριστούς δρόμους, σκεπασμένους από μια στρώση φρέσκου χιονιού.

Πράγα.

Αποπροσανατολισμένη, προσπάθησε να βγάλει νόημα από την αλλόκοτη κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

Είμαι νευροεπιστήμονας, καθησύχασε τον εαυτό της. Έχω σώας τα φρένας.

Κατέληξε στο συμπέρασμα πως εκείνη η δεύτερη τοποθέτηση χωρούσε συζήτηση.

Το μοναδικό πράγμα που η Δρ Μπριγκίτα Γκέσνερ γνώριζε σίγουρα, τη δεδομένη στιγμή, ήταν ότι αιωρούνταν πάνω από την πόλη της, την Πράγα. Το σώμα της δε βρισκόταν μαζί της. Είχε απομείνει δίχως μάζα, δίχως μορφή. Κι όμως, ο υπόλοιπος εαυτός της, ο αληθινός εαυτός της –η ουσία της, η συνείδησή της– φάνταζε να παραμένει απόλυτα ακέραιος και ενεργός, έτσι όπως κινούνταν αργά, στον αέρα, προς την κατεύθυνση του Ποταμού Βλτάβα.

Η Γκέσνερ δεν μπορούσε να θυμηθεί το παραμικρό από το πρόσφατο παρελθόν της, πέρα από μια αμυδρή ανάμνηση σωμα-

τικού πόνου, όμως το σώμα της πλέον έδειχνε να αποτελείται αποκλειστικά από την ατμόσφαιρα μέσω της οποίας αιωρούνταν. Εκείνη η αίσθηση δεν έμοιαζε με οτιδήποτε είχε βιώσει ως τότε. Κόντρα σε κάθε λογική επιταγή, η Γκέσνερ κατόρθωσε να διακρίνει μονάχα μία εξήγηση.

Έχω πεθάνει. Κινούμαι στο επέκεινα.

Αμέσως μόλις πήρε μορφή εκείνη η σκέψη, την απέρριψε ως παράλογη.

Το επέκεινα δεν είναι παρά μια κοινή φενάκη... δημιουργήθηκε προκειμένου να καθιστά υποφερτή την πραγματική ζωή.

Ως γιατρός, η Γκέσνερ ήταν απόλυτα εξοικειωμένη με τον θάνατο, αλλά και την οριστικότητά του. Στην ιατρική σχολή, ενόσω ανέτεμνε εγκεφάλους ανθρώπων, η Γκέσνερ κατέληξε να συνειδητοποιήσει πως όλα εκείνα τα προσωπικά χαρακτηριστικά που μας καθιστούσαν αυτό που είμαστε –οι ελπίδες, οι φόβοι, τα όνειρα, οι αναμνήσεις μας– δεν ήταν τίποτε άλλο παρά χημικές ενώσεις, οι οποίες αιωρούνταν μέσω ηλεκτρικών φορτίων στους εγκεφάλους μας. Όταν ένας άνθρωπος πέθαινε, η τροφοδοσία του εγκεφάλου με ενέργεια διακοπτόταν, οπότε όλες εκείνες οι χημικές ενώσεις πολύ απλά διαλύονταν, σχηματίζοντας μια ανούσια υγρή μάζα, διαγράφοντας και το τελευταίο ίχνος του ανθρώπου που ήταν ως τότε το συγκεκριμένο άτομο.

Όταν πεθαίνεις, πεθαίνεις.

Τελεία και παύλα.

Τώρα, όμως, καθώς επέπλεε πάνω από τους συμμετρικούς κήπους του Ανακτόρου Βάλενσταϊν, αισθανόταν απόλυτα ζωντανή. Παρατηρούσε το χιόνι να πέφτει ολόγυρά της –ή μήπως από μέσα της;– και παραδόξως δεν αισθανόταν ούτε υποψία κρύου. Ήταν λες και ο νους της απλώς ταξίδευε στον χώρο, διατηρώντας ανέπαφο το σύνολο των σκέψεων και της λογικής του.

Διατηρώ εγκεφαλική δραστηριότητα, επισήμανε στον εαυτό της. Επομένως, πρέπει να είμαι ζωντανή.

Το μόνο συμπέρασμα στο οποίο μπορούσε να καταλήξει η

Γκέσνερ ήταν πως είχε παραδοθεί σε εκείνη την κατάσταση που στην ιατρική βιβλιογραφία περιγράφεται ως ΕΣΕ –εξωσωματική εμπειρία–, δηλαδή μια ψευδαισθήση που προέκυπτε όταν βαρύτατα τραυματίες ασθενείς επαναφέρονταν στη ζωή, έχοντας νωρίτερα πεθάνει, υπό την κλινική έννοια του όρου.

Οι εξωσωματικές εμπειρίες σχεδόν πάντοτε εκδηλώνονταν κατά τον ίδιο τρόπο, δηλαδή μέσα από την αίσθηση πως ο νους του ατόμου είχε αποσπαστεί παροδικά από το σώμα, αιωρούμενος προς τα πάνω, όπου παρέμενε, δίχως μορφή. Παρότι φάνταζαν σαν γνήσιες καταστάσεις, οι εξωσωματικές εμπειρίες δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ταξίδια της φαντασίας, που συνήθως προκαλούνταν από την επίδραση του ακραίου στρες και της υποξίας στον εγκέφαλο, κατά περίπτωση σε συνδυασμό με τη χρήση από το νοσηλευτικό προσωπικό αναισθητικών, όπως η κεταμίνη.

Ψευδαισθήσεις έχω, τις φαντάζομαι αυτές τις σκηνές, διαβεβαίωσε η Γκέσνερ τον εαυτό της, έτσι όπως παρατηρούσε τη σκοτεινή καμπύλη του Ποταμού Βλάβα να εκτείνεται σαν ερπετό ανάμεσα στην πόλη. Όμως, αν αυτό που βιώνω είναι πράγματι εξωσωματική εμπειρία... τότε οπωσδήποτε πρέπει να είμαι ετοιμοθάνατη.

Αιφνιδιασμένη από την ψυχραιμία που επιδείκνυε, η Γκέσνερ επιχείρησε να θυμηθεί τι της είχε συμβεί.

Είμαι μια νγιής γυναίκα, σαράντα εννέα ετών... Για ποιο λόγο να είμαι ετοιμοθάνατη;

Σαν εκτυφλωτική λάμψη, μια τρομακτική ανάμνηση πήρε μορφή στην αντίληψη της Γκέσνερ. Πλέον, συνειδητοποιούσε πού κειόταν το σώμα της εκείνη τη στιγμή... και, ακόμη πιο τρομακτικό, ήταν το ότι ήξερε τι της συνέβαινε.

Κειτόταν ανάσκελα, γερά δεμένη σε ένα μηχάνημα το οποίο η ίδια είχε δημιουργήσει. Από πάνω της, έστεκε ένα τέρας. Το πλάσμα παρέπεμπε σε κάποιου είδους πρωτόγονο άνθρωπο, που είχε αναδυθεί μέσα από το έδαφος. Το πρόσωπο και το άτριχο

κρανίο του καλύπτονταν από ένα παχύ στρώμα λερού πηλού, ραγισμένου και σκασμένου όπως η επιφάνεια της σελήνης. Μονάχα τα μάτια του, πλημμυρισμένα από μίσος, διακρίνονταν πίσω από εκείνο το πήλινο προσώπειο. Πάνω στο μέτωπό του εκτείνονταν άτεχνα χαραγμένα τρία γράμματα μιας αρχαίας γλώσσας.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» είχε ουρλιάξει πανικόβλητη η Γκέσνερ. «Ποιος είσαι; *Τι είσαι;!*»

«Είμαι ο προστάτης της», αποκρίθηκε το τέρας. Η φωνή του ήταν υπόκωφη, η προφορά του αμυδρά σλαβική. «Σε εμπιστεύτηκε... κι εσύ την προόδωσες».

«Ποια;!» ρώτησε επιτακτικά η Γκέσνερ.

Το τέρας μίλησε με γυναικεία φωνή αυτή τη φορά, κι η Γκέσνερ ένιωσε μια σουβλιά πανικού να τη διατρέχει. *Πώς είναι δυνατόν να ξέρει τι έχω κάνει;!*

Ένα παγερό βάρος σχηματίστηκε μέσα στα μπράτσα της, οπότε η Γκέσνερ συνειδητοποίησε ότι το τέρας είχε εκκινήσει τη διαδικασία. Την επόμενη στιγμή, μια αφόρητη ακίδα πόνου άρχισε να απλώνεται στο αριστερό της μπράτσο, να εκτείνεται κατά μήκος της μέσης φλέβας του πήχη, καθώς ανηφόριζε επώδυνα προς τον ώμο της. «Σταμάτα, σε παρακαλώ», είπε ξέπνοα.

«Πες μου τα πάντα», ζήτησε επιτακτικά το τέρας, καθώς εκείνη η εφιαλτική αίσθηση έφτανε στη μασχάλη της.

«Εντάξει!» συμφώνησε αλλόφρων η Γκέσνερ, οπότε το τέρας έθεσε σε παύση τη λειτουργία του μηχανήματος, σταματώντας τον πόνο στο ύψος του ώμου της, αν και το έντονο κάψιμο συνεχιζόταν.

Έρμαιο του τρόμου, η Γκέσνερ μιλούσε όσο ταχύτερα μπορούσε, ενώ έσφιγγε τα δόντια, αποκαλύπτοντας φρενιασμένα τα μυστικά που είχε ορκιστεί να διαφυλάξει. Απάντησε στις ερωτήσεις του, φανέρωσε τη φοβερή αλήθεια γύρω από το τι είχε δημιουργήσει, μαζί με τους συνεργάτες της, βαθιά κάτω από την πόλη της Πράγας.

Το τέρας την κάρφωσε με το βλέμμα του, κρυμμένο πίσω από

το παχύ, πηλίνο προσωπείο του, ενώ τα παγερά μάτια του γυάλιζαν από κατανόηση... και μίσος.

«Οικοδομήσατε έναν υπόγειο οίκο φρίκης», ψιθύρισε. «Σας αξίζει να πεθάνετε, όλοι σας». Δίχως τον παραμικρό δισταγμό, ενεργοποίησε ξανά το μηχανήμα και κινήθηκε προς την έξοδο.

«Όχι...!» ούρλιαξε η Γκέσνερ, καθώς ο εφιαλτικός πόνος την κατέκλυζε ξανά, έτσι όπως σάρωνε τον ώμο της και απλωνόταν στο στήθος της. «Σε παρακαλώ, μη φύγεις... Αυτό το μηχανήμα θα με σκοτώσει!»

«Ναι», είπε εκείνος, στρέφοντας ελαφρώς το πρόσωπο στο πλάι. «Ο θάνατος, όμως, δεν είναι το τέλος. Έχω πεθάνει πολλές φορές».

Με εκείνα τα λόγια, το τέρας εξαφανίστηκε, οπότε η Γκέσνερ βρέθηκε ξαφνικά να αιωρείται και πάλι. Προσπάθησε να βάλει φωνή, να ικετέψει για έλεος, όμως η μυλιά της έσβησε από έναν εκκωφαντικό κεραυνό, καθώς ο ουρανός από πάνω της ήταν σαν να σκίζεται στα δύο. Ένωσε να την αρπάζει κάποια αόρατη δύναμη –ένα είδος αντίστροφης βαρύτητας– και να τη σηκώνει πάνω, ολοένα και ψηλότερα.

Χρόνια ολόκληρα, η Δρ Μπριγκίτα Γκέσνερ αντιμετώπιζε με χλεύη τους ισχυρισμούς των ασθενών της, πως είχαν επιστρέψει από το χείλος του θανάτου. Τώρα, συλλάμβανε τον εαυτό της να προσεύχεται να κατάφερνε να συμπεριληφθεί στις τάξεις εκείνων των σπάνιων ψυχών που είχαν χορέψει στα όρια της λήθης, είχαν αντικρίσει την άβυσσο και με κάποιον τρόπο είχαν καταφέρει να απομακρυνθούν από τον γκρεμό.

Δε γίνεται να πεθάνω... πρέπει να προειδοποιήσω τους άλλους!

Όμως, ήξερε πως ήταν πλέον πολύ αργά.

Αυτή η ζωή είχε λήξει.

Κεφάλαιο 1

Ο Ρόμπερτ Λάνγκντον ξύπνησε ήρεμα, απολαμβάνοντας τις απαλές νότες κλασικής μουσικής από το ξυπνητήρι του κινητού του, έτσι όπως ήταν αφημένο πάνω στο κομοδίνο. Η «Πρωινή Διάθεση» του Γκριγκ αποτελούσε μια μάλλον προφανή επιλογή, όμως ο ίδιος ανέκαθεν θεωρούσε τη συγκεκριμένη σύνθεση ως τα ιδανικά τέσσερα λεπτά μουσικής για να ξεκινήσει την ημέρα του. Καθώς οι ήχοι των ξύλινων πνευστών δυνάμωναν, ο Λάνγκντον απολάμβανε την αβεβαιότητα που του δημιουργούσε το ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί πού ακριβώς βρισκόταν.

Α, ναι, θυμήθηκε, χαμογελώντας με ικανοποίηση. Στην Πόλη των Εκατό Πύργων.

Στο ημίφως, ο Λάνγκντον παρατήρησε το πελώριο, τοξωτό παράθυρο του δωματίου, που πλαισιωνόταν από μια ντουλάπα αντίκα, της Εδουαρδιανής περιόδου, και μια αλαβάστρινη λάμπα. Το παχύ, χειροποίητο χαλί παρέμενε πασπαλισμένο με ροδοπέταλα, απομεινάρια από το χθεσινοβραδινό πέραςμα της καμαριέρας.

Ο Λάνγκντον είχε φτάσει στην Πράγα τρεις ημέρες νωρίτερα, οπότε, όπως και στις προηγούμενες επισκέψεις του, είχε εγκατασταθεί στο ξενοδοχείο *Four Seasons*. Μάλιστα, όταν ο διευθυντής επέμεινε να αναβαθμίσει την κράτηση του Λάνγκντον, προσφέροντάς του τη Βασιλική Σουίτα, αποτελούμενη από τρία υπνοδωμάτια, αναρωτήθηκε αν αυτό οφειλόταν στη φήμη που συνόδευε τον ίδιο ή, το πιθανότερο, στη σπουδαιότητα της γυναίκας με την οποία συνταξίδευε.

«Οι πλέον περίφημοι ένοικοί μας αξίζουν το πλέον περίφημο δωμάτιό μας», είχε επιμείνει ο διευθυντής.

Η σουίτα διέθετε τρία ξεχωριστά υπνοδωμάτια, με δικό του μπάνιο το καθένα, καθιστικό, τραπεζαρία, πιάνο με ουρά κι ένα κεντρικό, μεγάλο παράθυρο, στολισμένο με μια πλούσια σύνθεση από κόκκινες, λευκές και μπλε τουλίπες – δώρο για το καλωσόρισμα από την αμερικανική πρεσβεία. Το προσωπικό βεστιαριο του Λάνγκντον διέθετε ένα ζευγάρι απαλές μάλλινες παντόφλες, κεντημένες με τα πρωτογράμματα *PA*.

Κάτι μου λέει πως τα αρχικά δε σημαίνουν Ραλφ Λόρεν, σκέφτηκε, εντυπωσιασμένος από εκείνη τη λεπτομέρεια.

Τώρα, καθώς χουζούρευε στο κρεβάτι κι απολάμβανε τη μουσική από το κινητό του, αισθάνθηκε μια παλάμη να ακουμπά τρυφερά τον ώμο του.

«Ρόμπερτ;» ψιθύρισε μια απαλή φωνή.

Ο Λάνγκντον άλλαξε πλευρό κι ένωσε τον σφυγμό του να επιταχύνεται. Ήταν εκεί, του χαμογελούσε, με τα θερμά γκριζα μάτια της νυσταγμένα ακόμη, τα μακριά μαύρα μαλλιά της αχτένιστα γύρω από τους ώμους της.

«Καλημέρα, ομορφιά μου», απάντησε.

Εκείνη άπλωσε το χέρι και χάιδεψε το μάγουλό του, ενώ το άρωμα του *Balade Sauvage* εξακολουθούσε να αναδίδεται από τους καρπούς της.

Ο Λάνγκντον θαύμασε την αρχοντιά των χαρακτηριστικών του προσώπου της. Παρότι ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερη από τον Λάνγκντον, αποδεικνυόταν ακόμη πιο εντυπωσιακή κάθε φορά που την παρατηρούσε – οι σταδιακά βαθύτερες ρυτίδες γέλιου, οι αμυδρές νότες γκριζου στα σκούρα μαλλιά της, το παιχνιδιάρικο βλέμμα της, κι εκείνη η μαγευτική ευφυΐα της.

Ο Λάνγκντον γνώριζε αυτή την εκπληκτική γυναίκα από τον καιρό που ήταν στο Πρίνστον, νεαρή επίκουρη καθηγήτρια ακόμη, όταν εκείνος ήταν προπτυχιακός φοιτητής. Το διακριτικό, άγουρο σκίρτημά του είτε είχε περάσει απαρατήρητο, είτε δεν

είχε βρει ανταπόκριση, πάντως έκτοτε τους συνέδεε μια παιχνιδιάρικη, αλλά πλατωνική φιλία. Ακόμη κι όταν η επαγγελματική της πορεία εκτινάχθηκε, ενώ ο Λάνγκντον εξελισσόταν σε ονομαστό καθηγητή, γνωστό σε ολόκληρο τον κόσμο, οι δυο τους είχαν διατηρήσει μια χαλαρή επαφή.

Ο συγχρονισμός είναι το παν, συνειδητοποιούσε τώρα ο Λάνγκντον, ενώ εξακολουθούσε να απορεί με το πόσο γρήγορα είχαν ερωτευτεί, στη διάρκεια αυτού του αυθόρμητου επαγγελματικού ταξιδιού.

Καθώς η «Πρωινή Διάθεση» έφτανε στο κρεσέντο της, στο αποκορύφωμα της ορχηστρικής μελωδίας, την έφερε κοντά του, κλείνοντας στιβαρά το μπράτσο του γύρω της, κι εκείνη κούρνιασε πάνω στο στήθος του. «Κοιμήθηκες καλά;» ψιθύρισε. «Δεν είδες πάλι εφιάλτες, ναι;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι και ψιθύρισε: «Ντρέπομαι απίστευτα. Ήταν απαίσιο».

Νωρίτερα τη νύχτα, είχε ξυπνήσει έντρομη, επηρεασμένη από έναν εξαιρετικά ζωντανό εφιάλτη, σε σημείο που ο Λάνγκντον είχε χρειαστεί να την παρηγορήσει επί σχεδόν μία ώρα, μέχρι να καταφέρει να την πάρει ξανά ο ύπνος. Η ασυνήθιστη ένταση του ονείρου, όπως τη διαβεβαίωσε ο Λάνγκντον, ήταν αποτέλεσμα της άστοχης απόφασής της να πει ένα ποτήρι αφέντι Βοημίας πριν πλαγιάσει, εκείνο το ποτό που ο Λάνγκντον ανέκαθεν θεωρούσε πως έπρεπε να συνοδεύεται από μια προειδοποίηση: *Δημοφιλές κατά την Μπελ Επόκ για τις παραισθησιογόνες ιδιοτητές του*.

«Ποτέ ξανά», τον διαβεβαίωσε.

Ο Λάνγκντον έγειρε στο πλάι και έκλεισε τη μουσική. «Κλείσε τα μάτια σου. Θα επιστρέψω για το πρωινό».

«Μείνε μαζί μου», είπε ναζιάρικα εκείνη, όπως τον αγκάλιαζε. «Και να μην κολυμπήσεις μια φορά δε χάθηκε ο κόσμος».

«Πρέπει, εκτός κι αν δε θέλεις να παραμείνω ο σμιλευτός, νεότερος άντρας που είμαι», απάντησε εκείνος, όπως ανακαθόταν

με ένα λοξό χαμόγελο. Κάθε πρωί, ο Λάνγκντον κάλυπτε με χαλαρό τροχάδην τα τρία χιλιόμετρα μέχρι το Κολυμβητικό Κέντρο Στράχοφ, όπου έκανε τους πρωινούς γύρους του.

«Είναι σκοτάδια ακόμη έξω», επέμεινε εκείνη. «Δεν μπορείς να κολυμπήσεις εδώ;»

«Πού, στην πισίνα του ξενοδοχείου;»

«Γιατί όχι; Νερό έχει κι αυτή».

«Είναι μικροσκοπική. Δε θα προλάβω να αρχίσω, και τέλειωσα».

«Σηκώνει πείραγμα αυτό που είπες, Ρόμπερτ, αλλά δε θα το κάνω».

Ο Λάνγκντον χαμογέλασε. «Πολύ αστείο. Άντε, πέσε για ύπνο, και θα κατεβούμε μαζί για πρωινό».

Εκείνη σούφρωσε τα χείλη, του πέταξε ένα μαξιλάρι κι άλλαξε πλευρό.

Ο Λάνγκντον φόρεσε τη φόρμα που παρείχε στο διδακτικό προσωπικό το Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ και κατευθύνθηκε στην εξώπορτα, προτιμώντας να κατεβεί από τη σκάλα, παρά να στριμωθεί στο στενόχωρο ιδιωτικό ασανσέρ της σουίτας.

Φτάνοντας στο ισόγειο, διάβηκε με γοργό βήμα τον κομψό διάδρομο, ο οποίος συνέδεε την πτέρυγα του ξενοδοχείου που εκτεινόταν κατά μήκος του ποταμού, χτισμένη σε στυλ μπαρόκ, με το φουαγέ του κεντρικού κτιρίου. Καθώς προχωρούσε, πέρασε μπροστά από μια κομψή προθήκη, η οποία έφερε τον τίτλο ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΑ, και φιλοξενούσε μια σειρά από καθραρισμένες αφίσες, που διαφήμιζαν τα κοντσέρτα, τις ξεναγήσεις και τις διαλέξεις εκείνης της εβδομάδας.

Η ιλουστρασιόν αφίσα στο κέντρο τον έκανε να χαμογελάσει.

Η ΣΕΙΡΑ ΔΙΑΛΕΞΕΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ
ΚΑΛΩΣΟΡΙΖΕΙ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΠΡΑΓΑΣ
ΤΗ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΗΜΗΣ
ΝΟΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ
ΔΡ ΚΑΘΡΙΝ ΣΟΛΟΜΟΝ

Καλημέρα, ομορφιά μου, αναλογίστηκε ο Λάνγκντον, καθώς θαύμαζε τη φωτογραφία της γυναίκας που είχε μόλις φιλήσει επάνω.

Η διάλεξη, που είχε δώσει η Κάθριν το προηγούμενο βράδυ, κατέληξε να δέχεται μόνο ορθίους, επίτευγμα διόλου ευκαταφρόνητο, δεδομένου του ότι είχε πραγματοποιηθεί στη θρυλική Αίθουσα Βλάντισλαβ, του Κάστρου της Πράγας – μια σπηλαιώδη, θολωτή σάλα, η οποία κατά την Αναγέννηση χρησιμοποιούνταν για να φιλοξενεί τουρνουά κονταρομαχίας, στα οποία μετείχαν έφιπποι ιππότες, πλήρως αρματωμένοι και στολισμένοι.

Η συγκεκριμένη σειρά διαλέξεων ήταν μία από τις πλέον φημισμένες στην Ευρώπη και πάντοτε προσέλκυε σημαντικούς ομιλητές και ενθουσιώδη ακροατήρια από ολόκληρο τον κόσμο. Η προηγούμενη βραδιά δεν είχε αποτελέσει εξαίρεση και η κατάμεστη σάλα ξέσπασε σε χειροκροτήματα, όταν οι διοργανωτές παρουσίασαν την Κάθριν.

«Σας ευχαριστώ, όλους», είπε η Κάθριν, καθώς έπαιρνε θέση στη σκηνή, με ψύχραιμη αυτοπεποίθηση. Φορούσε ένα λευκό κασμιρένιο πουλόβερ και σινιέ υφασμάτινο παντελόνι, που της ταίριαζε άψογα. «Θα ήθελα να ξεκινήσω την αποψινή μας συνάντηση απαντώντας στο ερώτημα που δέχομαι σχεδόν σε καθημερινή βάση». Χαμογέλασε λοξά και απέσπασε το μικρόφωνο από την υποδοχή του. «Τι στον κόρακα είναι η *νοητική επιστήμη*;»

Γέλια αντήχησαν σε ολόκληρη την αίθουσα, καθώς το ακροατήριο ετοιμαζόταν να ακούσει τη συνέχεια.

«Με απλά λόγια», είπε αρχικά η Κάθριν, «νοητική επιστήμη ονομάζεται η μελέτη της *ανθρώπινης συνείδησης*. Αντίθετα με αυτό που νομίζουν πολλοί, η μελέτη της συνείδησης δεν αποτελεί μια νέα επιστήμη – για την ακρίβεια, είναι η παλαιότερη επιστήμη στον πλανήτη μας. Από τη χαραυγή του χρόνου, αναζητούσαμε απαντήσεις στα επίμονα μυστήρια του ανθρώπινου νου... τη

φύση της συνείδησης και της ψυχής. Μάλιστα, επί αιώνες, διερευνούσαμε τα ερωτήματα αυτά κατά κύριο λόγο μέσα από... το πρίσμα της *θρησκείας*».

Η Κάθριν κατέβηκε από τη σκηνή, καθώς πλησίαζε προς την πρώτη σειρά του ακροατηρίου. «Μάλιστα, μια και αναφέρθηκα στη θρησκεία, κυρίες και κύριοι, θα ήταν αδύνατο να μην παρατηρήσω πως απόψε βρίσκεται μαζί μας ένας διεθνούς φήμης μελετητής της θρησκευτικής συμβολογίας, ο καθηγητής Ρόμπερτ Λάνγκντον».

Ο Λάνγκντον άκουσε ενθουσιώδη μουρμουρητά να αναδύονται μέσα από το πλήθος. *Τι στην ευχή πάει να κάνει;!*

«Καθηγητά», είπε εκείνη, όπως στεκόταν μπροστά του χαμογελαστή, «μήπως θα μπορούσαμε να επωφεληθούμε των γνώσεών σας για λίγο; Σηκωθείτε, αν θέλετε».

Ο Λάνγκντον σηκώθηκε ευγενικά, ενώ της χαμογελούσε ποτηριά, σαν να της έλεγε: *Θα μου το πληρώσεις αυτό.*

«Από περιέργεια, κύριε καθηγητά... ποιο είναι το συνηθέστερο θρησκευτικό σύμβολο στον πλανήτη;»

Η απάντηση ήταν απλή, το οποίο σήμαινε πως είτε η Κάθριν είχε διαβάσει το άρθρο του Λάνγκντον πάνω στο συγκεκριμένο θέμα, και ήξερε ποια απάντηση θα ακολουθούσε, είτε επρόκειτο να γευτεί μια μεγάλη απογοήτευση.

Ο Λάνγκντον παρέλαβε το μικρόφωνο που του έτεινε και στράφηκε προς το πλήθος που παρακολουθούσε με ζωηρό ενδιαφέρον, στο μισόφωτο των πολυελαίων που κρέμονταν από παμπάλαιες σιδερένιες αλυσίδες. «Καλησπέρα σας», είπε, με τη βαθιά, βαρύτονη φωνή του να αντηχεί μέσα από τα ηχεία. «Να ευχαριστήσω, με την ευκαιρία, τη Δρα Σόλομον, που με έφερε στη θέση αυτή παντελώς απροειδοποίητα».

Το ακροατήριο χειροκρότησε.

«Λοιπόν», είπε, «ποιο είναι το συνηθέστερο θρησκευτικό σύμβολο, σωστά; Θα ήθελε κανείς να μαντέψει;»

Σηκώθηκαν αρκετά χέρια.

«Θαυμάσια», είπε ο Λάνγκντον. «Υπέθεσε κανείς σας ότι δε μιλάμε για τον εσταυρωμένο;»

Όλα τα χέρια κατέβηκαν.

Ο Λάνγκντον γέλασε πνιχτά. «Είναι αλήθεια ότι ο εσταυρωμένος είναι εξαιρετικά σύνηθες σύμβολο, ταυτόχρονα όμως είναι αποκλειστικά *χριστιανικό* σύμβολο. Όμως, υπάρχει ένα *πανανθρώπινο* σύμβολο, το οποίο κάνει την εμφάνισή του στην εικονογραφία κάθε θρησκείας στην ιστορία του ανθρώπου».

Οι άνθρωποι στο ακροατήριο αντάλλασσαν απορημένες ματιές.

«Το έχετε δει όλοι σας, πολλές φορές», τους παρακίνησε ο Λάνγκντον. «Ενδεχομένως στην αιγυπτιακή στήλη του Ρα;»

Έκανε μια παύση.

«Μήπως σας θυμίζει κάτι το βουδιστικό φέρετρο του Κανίσκα; Ή ο περίφημος Χριστός Παντοκράτωρ;»

Σιωπή. Ανέκφραστα βλέμματα

Την κάτσαμε, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. *Ξεκάθαρα επιστημονικό ακροατήριο.*

«Εμφανίζεται επίσης σε εκατοντάδες από τους πλέον περίφημους αναγεννησιακούς πίνακες –στη δεύτερη *Παναγία των Βράχων* του Ντα Βίντσι, στον *Ευαγγελισμό* του Φρα Αντζέλικο, στον *Θρήνο* του Τζότο, στον *Πειρασμό του Χριστού* του Τιτσιάνο, καθώς και σε αναρίθμητες απεικονίσεις της *Παναγίας Βρεφοκρατούσας*...;»

Και πάλι, καμία αντίδραση.

«Το σύμβολο στο οποίο αναφέρομαι», είπε, «είναι το *φωτοστέφανο*».

Η Κάθριν χαμογέλασε, καθώς προφανώς ήξερε πως αυτή ήταν η απάντηση στο ερώτημα που είχε θέσει.

«Το φωτοστέφανο», συνέχισε ο Λάνγκντον, «είναι αυτός ο φωτεινός δίσκος που εμφανίζεται πάνω από το κεφάλι ενός πεφωτισμένου όντος. Στον χριστιανισμό, φωτοστέφανα απεικονίζονται πάνω από τον Ιησού, την Παναγία και τους αγίους. Αν ανατρέξουμε στο απώτερο παρελθόν, ένας ηλιακός δίσκος αιωρού-

νταν πάνω από τον θεό Ρα, των αρχαίων Αιγυπτίων, ενώ στις ανατολικές θρησκείες μια *άλλως* εμφανιζόταν πάνω από τον Βούδα και τις ινδουιστικές θεότητες».

«Θαυμάσια, σας ευχαριστώ, κύριε καθηγητά», είπε η Κάθριν, όπως έκανε να πιάσει το μικρόφωνο, όμως ο Λάνγκντον αγνόησε την προσπάθειά της να ανακτήσει τον λόγο και την απέφυγε, με ένα παιχιδιάρικο πηδηματάκι στο πλάι – ένα μικρό αντίποινο. *Ποτέ μην κάνεις σε έναν ιστορικό ερώτηση αν δε θέλεις να ακούσεις την πλήρη απάντηση.*

«Σκόπιμο θα ήταν να συμπληρώσω σε αυτό το σημείο», είπε ο Λάνγκντον, ενώ το ακροατήριο υποδεχόταν με γέλια την εξέλιξη αυτή, «ότι τα φωτοστέφανα εμφανίζονται σε κάθε λογής σχήματα, μεγέθη και καλλιτεχνικές απεικονίσεις. Ορισμένα είναι συμπαγείς χρυσοί δίσκοι, κάποια άλλα είναι διάφανα, ενώ ορισμένα απεικονίζονται ακόμη και τετράγωνα. Οι αρχαίες εβραϊκές γραφές αναφέρουν ότι το κεφάλι του Μωυσή περιβαλλόταν από μια “χίλα”, την εβραϊκή λέξη για το φωτοστέφανο, ή αλλιώς “φωτεινή εκπομπή”. Ορισμένες εξειδικευμένες μορφές φωτοστεφάνων τα απεικονίζουν να ακτινοβολούν... να εκπέμπουν φωτεινές ακτίνες που εκτείνονται προς τα έξω, προς όλες τις κατευθύνσεις».

Ο Λάνγκντον στράφηκε και πάλι στην Κάθριν, χαμογελώντας πονηρά.

«Μήπως γνωρίζει η Δρ Σόλομον πώς ονομάζεται αυτό το είδος φωτοστέφανου;» Έγειρε το μικρόφωνο προς το μέρος της.

«Ακτινωτό στέμμα», απάντησε εκείνη, χωρίς να διστάσει στιγμή.

Κάποιος ήρθε διαβασμένος. Ο Λάνγκντον πλησίασε και πάλι το μικρόφωνο στα χείλη του. «Πράγματι, το ακτινωτό στέμμα είναι ένα ιδιαίτερα σημαντικό σύμβολο. Εμφανίζεται σε ολόκληρη την Ιστορία να κοσμεί τα κεφάλια του Ωρου, του Ήλιου, του Πτολεμαίου, του Καίσαρα... ακόμη και του πανύψηλου Κολοσού της Ρόδου».

Ο Λάγγκντον χαμογέλασε προς το ακροατήριο πονηρά, συνομωτικά.

«Ελάχιστοι άνθρωποι το συνειδητοποιούν αυτό, όμως το πλέον φωτογραφημένο αντικείμενο σε ολόκληρη την πόλη της Νέας Υόρκης εντελώς συμπτωματικά είναι ένα... ακτινωτό στέμμα».

Το σχόλιό του έγινε δεκτό με βλέμματα απορίας, ακόμη κι από την Κάθριν.

«Θα ήθελε να μαντέψει κανείς σε τι αναφέρομαι;» ρώτησε ο Λάγγκντον. «Δεν έχει φωτογραφίσει κανείς σας το ακτινωτό στέμμα που στέκει εκατό μέτρα πάνω από το λιμάνι της Νέας Υόρκης;» Ο Λάγγκντον περίμενε, ενώ ένα μουρμουρητό απλωνόταν στο ακροατήριο, καθώς ο κόσμος άρχιζε να καταλαβαίνει.

«Το Άγαλμα της Ελευθερίας!» αναφώνησε κάποιος.

«Ακριβώς», είπε ο Λάγγκντον. «Το Άγαλμα της Ελευθερίας φορά ένα ακτινωτό στέμμα –ένα αρχαίο φωτοστέφανο–, δηλαδή εκείνο το πανανθρώπινο σύμβολο που χρησιμοποιούσαμε σε όλη την πορεία της Ιστορίας προκειμένου να απεικονίζουμε ιδιαίτερα άτομα, τα οποία θεωρούμε πως διαθέτουν θεϊκή φώτιση... ή αλλιώς ένα προηγμένο επίπεδο... *συνείδησης*».

Καθώς ο Λάγγκντον έδινε το μικρόφωνο στην Κάθριν, εκείνη χαμογελούσε πλατιά. Σ' ευχαριστώ, του μουρμούρισε, την ώρα που εκείνος επέστρεφε στη θέση του, χειροκροτούμενος.

Η Κάθριν ανέβηκε και πάλι στη σκηνή. «Όπως μας περιέγραψε τόσο εύλωπτα ο καθηγητής Λάγγκντον προ ολίγου, οι άνθρωποι αναλογίζονται τη *συνείδηση* εδώ και πάρα πολύ καιρό. Όμως, ακόμη και τώρα, παρά τις προόδους της επιστήμης, δυσκολευόμαστε να την *προσδιορίσουμε*. Μάλιστα, πολλοί επιστήμονες διαστάζουν ακόμη και να *συζητήσουν* το ζήτημα της συνείδησης». Η Κάθριν έριξε μια κλεφτή ματιά ολόγυρα και ψιθύρισε: «Τη θεωρούν βρόμικη λέξη».

Για ακόμη μια φορά, σκόρπια γέλια αντήχησαν στην αίθουσα.

Η Κάθριν έγγεψε προς το μέρος μιας διοπτροφόρου γυναίκας στην πρώτη σειρά. «Εσείς, κυρία, πώς θα ορίζατε τη συνείδηση;»

Η γυναίκα σκέφτηκε για λίγο. «Φαντάζομαι ως... μια αντίληψη της ίδιας της ύπαρξής μου;»

«Τέλεια», είπε η Κάθριν. «Και από πού *πηγάξει* αυτή η αντίληψη;»

«Από τον εγκέφαλό μου, μάλλον», απάντησε εκείνη. «Οι σκέψεις, οι ιδέες, οι εικόνες που φαντάζομαι... η εγκεφαλική δραστηριότητα είναι που με καθιστά αυτή που είμαι».

«Έξοχη τοποθέτηση, σας ευχαριστώ». Η Κάθριν έστρεψε και πάλι το βλέμμα της προς το ακροατήριο. «Οπότε, θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε, συμφωνώντας όλοι επί των βασικών; Η συνείδηση διαμορφώνεται από τον εγκέφαλο του ανθρώπου –από εκείνο το σύμπλεγμα ογδόντα έξι δισεκατομμυρίων νευρώνων, βάρους περίπου ενάμισι κιλού, που βρίσκεται μέσα στο κρανίο– και επομένως η *συνείδηση* εδράζεται μέσα στα κεφάλια μας».

Καταφατικά νεύματα ολόγυρα.

«Θαυμάσια», είπε η Κάθριν. «Μόλις συμφωνήσαμε όλοι επί του τρέχοντος αποδεκτού μοντέλου της ανθρώπινης συνείδησης». Έπειτα από μια μικρή παύση, αναστέναξε βαριά. «Το πρόβλημα είναι πως... το τρέχον αποδεκτό μοντέλο είναι *ολότελα λανθασμένο*. Η συνείδηση του ανθρώπου *δεν* δημιουργείται από τον εγκέφαλο. Για την ακρίβεια, η συνείδηση του ανθρώπου δεν εντοπίζεται *καν μέσα* στο κεφάλι».

Ακολούθησε εμβρόντητη σιωπή.

Η διοπτροφόρος γυναίκα στην πρώτη σειρά είπε: «Μα... εφόσον η συνείδησή μου δεν εντοπίζεται *μέσα* στο κεφάλι μου... τότε *πού* βρίσκεται;»

«Πολύ χαίρομαι που κάνετε αυτή την ερώτηση», είπε η Κάθριν, ενώ χαμογελούσε προς το ακροατήριο. «Λοιπόν, παιδιά, πάрте θέσεις. Μας περιμένουν πολλές εκπλήξεις απόψε».

Είναι αστέρι, σκέφτηκε ο Λάνγκντον, καθώς προχωρούσε προς το φουαγέ του ξενοδοχείου, ενώ στα αυτιά του εξακολουθούσε να φτάνει ο αντίλαλος από τα χειροκροτήματα με τα οποία υποδέχθηκε όρθιο το ακροατήριο το τέλος της χθεσινής διάλεξης της

Κάθριν. Η παρουσίαση που είχε ετοιμάσει αποδείχθηκε σαρωτικά εντυπωσιακή, τέτοια που άφησε τους παριστάμενους εμβρόντητους, να διεκδικούν με τις επευφημίες τους ακόμη περισσότερα. Όταν κάποιος τη ρώτησε για το αντικείμενο στο οποίο εργαζόταν εκείνο το διάστημα, η Κάθριν αποκάλυψε ότι είχε μόλις ολοκληρώσει την επιμέλεια ενός βιβλίου το οποίο ήλπιζε πως θα συνέβαλε στον επαναπροσδιορισμό της υφιστάμενης θεώρησης της συνείδησης.

Ο Λάνγκντον είχε βοηθήσει την Κάθριν να εξασφαλίσει ένα συμβόλαιο για την έκδοση του βιβλίου, αν και εκείνος ακόμη δεν είχε διαβάσει το χειρόγραφο της. Η ίδια είχε αποκαλύψει αρκετά από τα περιεχόμενά του ώστε να εντυπωσιάσει τον Λάνγκντον και να τον κάνει να ανυπομονεί να διαβάσει το έργο της, όμως είχε την υποψία ότι είχε αποφύγει να φανερώσει τις πλέον εκπληκτικές αποκαλύψεις. *Η Κάθριν Σόλομον δεν ξεμένει ποτέ από εκπλήξεις.*

Τώρα, καθώς πλησίαζε στο φουαγέ του ξενοδοχείου, ο Λάνγκντον ξαφνικά θυμήθηκε πως η Κάθριν είχε κανονίσει να συναντήσει στις οκτώ το πρωί τη Δρα Μπριγκίτα Γκέσνερ – την κορυφαία Τσέχα νευροεπιστήμονα, η οποία είχε προσκαλέσει προσωπικά την Κάθριν να συμμετάσχει στη σειρά διαλέξεων. Η πρόσκληση της Γκέσνερ ήταν κάτι παραπάνω από ευγενική, όμως μετά τη γνωριμία του με τη γυναίκα αυτή χθες το βράδυ, στον απόηχο της εκδήλωσης, οπότε αποδείχθηκε ανυπόφορη, ο Λάνγκντον τώρα ήλπιζε κατά βάθος πως η Κάθριν θα αργούσε να ξυπνήσει και θα προτιμούσε να πάρει το πρόγευμά της *μαζί του*.

Αφήνοντας κατά μέρος αυτές τις σκέψεις, προχώρησε στο φουαγέ, απολαμβάνοντας την ευωδιά των εντυπωσιακών μπουκέτων από τριαντάφυλλα, που πάντοτε στόλιζαν την κύρια είσοδο. Η σκηνή που αντίκρισε στο φουαγέ, όμως, κάθε άλλο παρά ευχάριστη ήταν.

Δυο μαυροντυμένοι αστυνομικοί προχωρούσαν μεθοδικά στον ανοιχτό χώρο, κατευθύνοντας ισάριθμους γερμανικούς ποιμενι-

κούς. Και τα δύο λυκόσκυλα φορούσαν αλεξίσφαιρα γιλέκα, με τη λέξη *POLICIE* πάνω τους, και μύριζαν τον χώρο ολόγυρα, σαν να αναζητούσαν... κάτι.

Δεν μπορεί να έχουν έρθει για καλό εδώ. Ο Λάνγκντον πλησίασε τη ρεσεψιόν. «Όλα εντάξει;»

«Βεβαιότατα, Θεός φυλάξοι, ναι, κύριε Λάνγκντον!» Ο υποδειγματικά ντυμένος διευθυντής κόντεψε να κάνει υπόκλιση, καθώς έσπευδε να υποδεχθεί τον Λάνγκντον. «Όλα στην εντέλεια, κύριε καθηγητά. Προέκυψε ένα θεματάκι χθες τη νύχτα, τίποτα το σοβαρό», τον διαβεβαίωσε, καθώς κουνούσε το κεφάλι πέρα δώθε, σαν να ξόρκιζε κάθε αρνητική σκέψη. «Απλώς, παίρνουμε ορισμένα προληπτικά μέτρα. Όπως γνωρίζετε, η ασφάλεια αποτελεί τη βασική μας προτεραιότητα στο ξενοδοχείο μας».

Ο Λάνγκντον κοίταξε καχύποπτα τους αστυνομικούς. *Τίποτα το σοβαρό;* Αυτοί οι άντρες έδειχναν να παίρνουν την κατάσταση απόλυτα σοβαρά.

«Στην κολυμβητική λέσχη πηγαίνετε, κύριε καθηγητά;» ρώτησε ο διευθυντής. «Μήπως να σας καλέσω ένα ταξί;»

«Ευχαριστώ, όχι», απάντησε ο Λάνγκντον, όπως κατευθυνόταν προς την έξοδο. «Θα κάνω ένα χαλαρό τροχάδην ως εκεί. Μου αρέσει ο καθαρός αέρας».

«Μα... χιονίζει!»

Ο Λάνγκντον, γέννημα θρέμμα της Νέας Αγγλίας, έριξε μια ματιά στις σκόρπιες νιφάδες που χόρευαν στον αέρα, και χαμογέλασε στον διευθυντή. «Αν δεν έχω επιστρέψει σε μία ώρα, στείλτε ένα από αυτά τα σκυλιά να με ξεθάψει».

Ο ΠΙΟ ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΘΡΙΑΕΡ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΤΟ ΠΙΟ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΟ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ.

Ο ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΑΝΓΚΝΤΟΝ, καταξιωμένος καθηγητής συμβολο-
γίας, ταξιδεύει στην Πράγα για να παρακολουθήσει μια πρωτοπο-
ριακή διάλεξη της αγαπημένης του Κάθριν Σόλομον, μιας εξέχου-
σας επιστήμονος της νοητικής επιστήμης. Η Κάθριν ετοιμάζεται
να εκδώσει ένα βιβλίο με συγκλονιστικές ανακαλύψεις για τη φύ-
ση της ανθρώπινης συνείδησης.

Όμως, μια άγρια δολοφονία θα μετατρέψει το ταξίδι σε εφιάλ-
τη. Η Κάθριν εξαφανίζεται ξαφνικά μαζί με το χειρόγραφό της και
ο Λάνγκντον βρίσκεται στο στόχαστρο μιας πανίσχυρης οργάνω-
σης, καθώς καταδιώκεται από κάποιον άγνωστο που φαίνεται να
έχει ξεπηδήσει από την αρχαιότερη μυθολογία της Πράγας.

Σε μια συναρπαστική κούρσα μέσα στους παράλληλους κό-
σμους της φουτουριστικής επιστήμης και της μυστικιστικής παρά-
δοσης, θα έρθει στο φως μια συγκλονιστική αλήθεια για ένα μυ-
στικό σχέδιο που θα αλλάξει για πάντα τον τρόπο που αντιλαμβα-
νόμαστε τον ανθρώπινο νου.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 31610